

Regatul Marelui Califat – un (Br)exit cât un 9/11... Liniștea de dinaintea furtunii!

Cezar Adonis
Mihalache

Tot mai des în ultima vreme vorbim despre acele evenimente care fac ca „nimic să nu mai fie ca înainte”. Acum este posibil să trăim unul și mai radical. Postbrevitul.

Mulți vor spune că ieșirea Marii Britanii din UE a fost un aranjament de culise al unchiului Sam... Care a dezintegrat unitatea unei Europe, neunită în esența ei, dar care ar fi putut deveni o forță economică...

consemnăm Brexitul ca momentul oficial al clădirii califatului islamic de care ne temeam cu toții a apărea în interiorul continental al UE. Dar care se poate genera, ca un punct negru pentru istoria viitoare a umanității, în proxima apropiere a Europei, departe însă de orice posibilități de reacție (unită) a UE.

Ieșind din Uniunea Europeană, următoarele decizii ale liderilor de la Londra vor pune întreg regatul în fața unei transformări radicale pe care, poate, UE nu ar fi putut să o împiedice,

marele regat invocând dorința propriilor popoare de a rămâne atașate UE.

Cine și cum va stabili eventualul proces de readere la UE a Marii Britanii? Pentru că, realizat oricând mai târziu decât forțată a celor doi copii de mâine, va fi susceptibil a reprezenta un vârf de lance prin care același posibil califat nedeclarat să pătrundă și în UE. De aceea, reînțorcerea în marea familie a UE va trebui făcută cu furcile caudine ale tuturor membrilor rămași.

Iar partidele naționaliste nu ar trebui să

George
Alexander

Verdictul instanței judecătorești engleze în cazul Florin Barbu, de adopție forțată a celor doi copii de către un cuplu de homosexuali, este nu numai un afront adus bunului-simț, dar este chiar o palmă pe obrazul umanității! Atunci când judecătorii integri sunt urmăriți și persecutați de către autorități, când cei care cred în valorile morale din societate sunt sistematic eliminați, atunci când singura filosofie a omului de rând este cea a intereselor lui mărunte și a libertăților – dar nu a Libertății! - nelimitate, ușuratic, puerile, facile, care exprimă mai curând decăderea noastră!, se ajunge acolo unde s-a ajuns... La liniștea de dinaintea furtunii...

Verdictul acestei instanțe este nefast pentru societate. Este cel mai curat mod de compromitere în ochii lumii a societății vestice. Terra are, din fericire, 7,25 miliarde de locuitori astăzi! Țările acestea libertine nu reprezintă decât o mână de oameni! E drept, fiecare dintre aceste țări nu se poate despărți de imaginea sa de țară specială, unde elitele unui continent ne arată direcția vieții, controlând banii ce ne controlează mințile... De ce îi percep alții, însă, tot mai mulți!, pe vestici, - chiar și teroriștii! - ca pe niște oameni care au doar bani, dar nu mai au nimic în rest, totuși?! De ce societățile din vest sunt percepute drept procesele de impune a Constituției unice. Când normele UE prevedeau re-spectarea dreptului la referendum, dar și posibilitatea repetării lor până la consemnarea voinței de adopție a textului. Or, să nu fi avut Europa în tratatele sale o astfel de păvază pentru a evita ruperea UE la momentul de conjunctură nefastă a intenției unei țări care, inclusiv la nivel de compoziție etnică, nu mai are nici o legătură cu națiunea din vremea „părinților fondatori”?

P.S.:

Suspect de repede a reușit Marea Britanie să decidă ieșirea din UE. Fie și printr-un referendum, dreptul suprem de exprimare a poporului. Suspect cel puțin în balanță cu, de exemplu, procesele de impune a Constituției unice. Când normele UE prevedeau re-spectarea dreptului la referendum, dar și posibilitatea repetării lor până la consemnarea voinței de adopție a textului. Or, să nu fi avut Europa în tratatele sale o astfel de păvază pentru a evita ruperea UE la momentul de conjunctură nefastă a intenției unei țări care, inclusiv la nivel de compoziție etnică, nu mai are nici o legătură cu națiunea din vremea „părinților fondatori”?

al Meu să trăim în promiscuitatea aceasta, în acest desfrâu?! Este, oare, în interesul unor copii să se trezească într-o casă de homosexuali înainte de a găsi un sens în viața lor?! Mă îndoiesc! Copiii Barbu vor suferi traume de nedescris! Societatea aceasta bolnavă, prin culpabilitățile ei subminează însăși ideea de Om. Îi va distruge și pe ei!

Am văzut prin ziare, în Scandinavia, oameni care au vândut castraveți, devenind miliardari! Cum să-i permiți unui astfel de găgăuț –dacă are deviații sexuale și psihice!- să traseze linie între ceea ce e rău și ceea ce e bine și, mai mult decât atât, să ne învețe, sofisticat, degradarea profundă numai pentru că are bani?! Societatea îi poate garanta dreptul la viață, dar nu poate discrimina 98 la sută dintre oameni numai pentru ca el să-și facă de cap! Homosexualii care au adoptat FORȚAT copiii Barbu – cu toată împotrivirea Tatălui!- au făcut, prin egoismul și lipsa de empatie, de omenie – în definitiv, cel mai mare deserviciu chiar homosexualilor! Nu avem cum să ne comportăm acum, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat... Pentru că am văzut apucăturile lor, cine sunt și ce vor acești indivizi, homosexualii! Nu v-am lăsat să muriți, nu ne lăsați să trăim acum!...

Este clar că Florin Barbu își iubește copiii –ca orice om normal!, iar aceștia, la rândul lor, îl iubesc. În această situație, o mie și una de păcate dacă ar avea, nu îi dai homosexualilor când familia tatălui sau a mamei puteau să aibă grijă de ei?! Acest caz nu se va termina așa pentru că nu este vorba numai de o familie aici. Mai întâi de toate, este vorba de niște principii... Nu ne dăm copiii – oricât de săraci am fi! pe mâna altora! Vor urma, deci, proteste. Tot mai multe proteste peste tot... Mii, sute de mii de oameni îi vor spune acestui Tată, ieșind în stradă: „Nu ești singur, voi fi mereu cu tine!”.

Doar că unitatea economică UE era dezintegrată de multă vreme, iar, din această perspectivă, cel puțin, Europei oricum nu-i mergea prea bine. În plus, dacă și-ar găsi acum lideri de calibrul părinților fondatori ai UE, Europa ar putea transforma acest moment într-un nou punct de plecare, de data aceasta eliminând toate acele fisuri din tratate și repunând decizia suverană a statelor înaintea condițiilor de cedare a suveranităților.

Alții vor spune că, în spatele manevrelor, inclusiv de manipulare în masă, au stat de fapt omuleții verzi (!) ai Kremlinului, într-o strategie specifică lui Putin... Și asta se prea poate, inclusiv ca punere în practică a intenției (poate comune, de ce nu?!) a Statelor Unite de a vedea Europa desfăcută din limitele sale unionale.

Totuși, viteza de evoluție a Brexit-ului, după fulminatul succes al alegerii ca primar al Londrei al unui musulman și invadarea orașului cu bannere preaslăvind-l pe Allah, poate sugera un alt „asasin” al unității UE.

Și ar fi, într-adevăr, de dimensiuni catastrofale, dar deloc imposibil, să

dar putea să o întârzie decenii...

Și era iarăși evident că următorul mare „imperiu” al Europei, sub forma unui posibil califat, nu se va constitui într-un colț inert și sterp, economic, al Europei, ci într-o zonă de maximum de posibilități economice și, mai ales, resurse care să alimenteze următoarea fracție de (ne)civilizație.

Abia acum vor apărea marile provocări... Iar ceea ce a trăit Europa la momentele sale de cumpănă, de punere la încercare a solidității și a solidarității sale, chiar ar putea să pară banale, un fel de imperb joc politic a unor lideri care s-au crezut mari. Dar care nu au fost. Sau au fost „mari” într-o dimensiune extrapolată, mimetic și manipulant, a îngustimii viziunii lor.

Ce vom face pe mai departe? Cum vom reacționa în momentul în care Marea Britanie, cea adevărată, a națiunii sale, își va da seama de eroare? Căci se va produce repede trezirea, în clipa în care autonomiștii regatului vor profita de reușita Brexitului pentru a impune organizarea unor noi referendumuri de desprindere de

se înfrupte din această felie toxică: Brexitul. Pentru că substraturile s-ar putea dovedi vitroliante pentru însăși idealurile în numele cărora acum se grăbesc să laude dorința de „eliberare” a englezilor.

P.S.:

Suspect de repede a reușit Marea Britanie să decidă ieșirea din UE. Fie și printr-un referendum, dreptul suprem de exprimare a poporului. Suspect cel puțin în balanță cu, de exemplu, procesele de impune a Constituției unice. Când normele UE prevedeau re-spectarea dreptului la referendum, dar și posibilitatea repetării lor până la consemnarea voinței de adopție a textului. Or, să nu fi avut Europa în tratatele sale o astfel de păvază pentru a evita ruperea UE la momentul de conjunctură nefastă a intenției unei țări care, inclusiv la nivel de compoziție etnică, nu mai are nici o legătură cu națiunea din vremea „părinților fondatori”?

Drepturi, nu-i așa?! Este, oare, însă, în interesul Tău și-

Creștinismul românesc oglindit în fapte și dovezi istorice

George Petrovai

Latina – limba creștinismului strămoșesc

Se știe prea bine că de multe ori excesul de zel în susținerea cu orice chip a unei cauze, devine aproape la fel de contraproductiv ca și dezinteresul total manifestat față de aceeași cauză. Cam așa stau lucrurile cu mult dezbătută problemă a originilor creștinismului românesc: a fost un creștinism de sorginte latină (apuseană), după cum susțin bisericile aparținătoare acestui rit, ori unul de influență orientală (grecească), așa cum afirmă cu îndârjire teologii și istoricii ortodocși? În perioada interbelică, prin trăirism și gândirism – două curente filosofice de intensă orientare mistico-religioasă, s-a ajuns la excese, și de aici la inevitabile derapări privind rolul credinței ortodoxe în viața spirituală a poporului român. Filosoful Nae Ionescu, unul dintre corifeii trăirismului, n-a ezitat să pună semnul de egalitate între românism și ortodoxism (Roza vânturilor, pag. 205)! Cunoscută fiind predilecția trăiriștilor înspre cultivarea paradoxului și contradicției, pentru un logician de talia lui Nae Ionescu era un simplu exercițiu de rafinament să-și etaleze rigoarea argumentației în arcuiri ale demonstrației peste sofisme subtile, așa cum altădată a reușit performanța teoretică de-a separa oile de capre, adică pe românii neaoși de bunii români!

Cu toate că ideile trăiriste n-au fost exprimate într-o formă logică sistematizată, de data asta, în folosul doctrinei promovate, era necesar ca din premise vag formulate și intenționate menținute în cețurile îndepărtate ale istoriei, să derive o concluzie ciclică și persuasivă, prin raportarea subtilă a logicianului la psihologia românului. Adică un mod convingător de validare a unei concluzii bazată pe argumente perfect logice din punct de vedere formal, dar extrem de discutabile în ceea ce privește conținutul lor științific.

După cum afirmă cu tărie nu numai marii noștri istorici laici: A.D.Xenopol, Nicolae Iorga ș.a., ci și profesorii de la facultățile de teologie ortodoxă: Ioan Lupaș, Nic. Dobrescu, Ștefan Mateș, I. Mihăilescu etc., românismul și creștinismul au fost fenomene concomitente! Prin urmare, se subliniază răspândirea creștinismului în forma sa originară, iar nu în varianta sa ortodoxă de mai târziu, așa cum s-a cristalizat și apoi s-a impus în comunitățile românești – deja creștinate! – de la nordul Dunării, practic din întreaga Peninsula

Balcanică.

Desigur, n-ar mai fi nimic de comentat dacă Nae Ionescu s-ar fi mulțumit să afirme că ortodoxia, prin influență bizantină și slavobulgară, a devenit îndeosebi după marea schismă din 1054, credința majorității românilor. Faptul acesta nu mai are nevoie de demonstrații logice, întrucât este pe deplin dovedit de rezultatele recensămintelor efectuate în decursul timpului. Evident, se poate îndelung discuta pe marginea rezultatelor comunicate de unele recensăminte, mai ales pe marginea celor efectuate în perioada comunistă, care, după cum este bine cunoscut, s-a specializat în falsuri, intoleranță și egalitarism sterilizant... Dar nu, Nae Ionescu ținea morțiș să demonstreze peste capul dovezilor istorice, cum că ortodoxia este singura credință cunoscută și acceptată de români, ba mai mult, afirmă că – lucru, de altminteri, foarte grav pentru excesele și intoleranța degajate de presupusa demonstrație – cine nu este ortodox, n-are cum să fie român! Adică, în consens cu logica naeionesciană, nu pot fi considerați români nici strămoșii noștri ce-au cunoscut creștinismul în limba latină încă înainte de retragerea aureliană, nici cei de mai târziu, când avea loc marele și profundul proces de formare a poporului și a limbii române. Firește, o absurditate!...

Însă o asemenea afirmație tranșantă ca cea a lui Nae Ionescu, schimbă din temelii datele problemei pentru toți românii de alte confesiuni decât cea ortodoxă. Totodată ea obligă la o analiză atentă și echilibrată, nepătimasă și documentată științific, privind legea creștinească a strămoșilor noștri, în forma pe care au primit-o și practicat-o în decursul procesului de formare a neamului românesc, perioadă ce merge până în veacul al IX-lea, și în care răstimp poporul român se înfățișează pe arena istoriei ca un popor distinct, bine încheșat, cu limbă și obiceiuri proprii. După cum opinează N.V.Pantea în *Legea strămoșească*, aceasta este perioada strămoșilor, la a căror lege și credință ne raportăm atunci când pomenim de legea strămoșească.

Ambele categorii de istorici – laici și clericali, afirmă fără umbră de îndoială că în Dacia Traiană creștinismul a fost răspândit în limba latină! Sigur că pentru un ortodox inflexibil ori pentru un chițibușar, afirmația de mai sus nu reprezintă un argument de nezdruccinat. Ei vor susține că nu limba în care s-a propagat creștinismul începuturilor este determinantă, ci conținutul acestuia. Ori creștinismul acelei perioade

era plin de prospețime și vitalitate, adică aidoma creștinismului propovăduit de apostolii și ucenicii Mântuitorului. Era perioada dreptei și unicei credințe, a creștinismului eroic, când, după spusele Sfântului Atanasie cel Mare, vasele bisericești erau de lemn, în schimb preoții erau de aur, pe când în epoca sa vasele erau de aur, în schimb preoții erau de lemn...

Creștinismul la nordul Dunării era cunoscut încă înainte de retragerea lui Aurelian (271 d.Cr.) prin coloniști aduși din Asia Mică, provincie profund creștinată, prin prozelitismul tot mai accentuat al militarilor, prin misionari veniți din sudul Dunării și prin episcopatele de la Dunăre, aflate în legătură cu comunități creștine importante, precum cea de la Durostorum (Siliștriu). Toate episcopatele și comunitățile creștine de la Dunăre erau latine, adică erau conduse de preoți latini și utilizau latina ca limbă liturgică. Iar lucrurile stăteau astfel, întrucât toată populația din acea parte era romanizată și vorbea limba latină. De asemenea, toate inscripțiile creștine din acea regiune sunt scrise în limba latină și nu în grecește.

Dintre misionarii care au contribuit decisiv la răspândirea creștinismului peste Dunăre, se detașează Nicetas (ulterior beatificat), dar mai ales figura impresionantă a lui Sava, ucis de goții păgâni din Dacia lui Traian.

Cea mai bună dovadă cum că răspândirea creștinismului la strămoșii noștri se făcea în limba latină, o constituie cuvintele din limba română care exprimă bazele creștinismului. Cele mai multe asemenea cuvinte sunt de origine daco-latină, fapt ce dovedește indubitabil perioada în care s-a întemeiat creștinismul poporului român. El este din vremea dacilor, apoi a romanilor, deci anterior năvălirii barbarilor migratori și influențelor exercitate de slavi asupra poporului și limbii române. Iată câteva cuvinte esențiale referitoare la credința creștină, cuvinte provenite din limba daco-latină: Dumnezeu, înger, biserică, lege, cruce, altar, preot, botezare, cuminecare, rugăciune, sărbătoare, duminică, cimitir, răposat, păcat, săptămână, calendar, scriptură, mormânt, priveghi, drac etc. Numele sfinților ce se dau în popor sunt deasemenea latine. Însuși termenul de sânt sau sân e de origine traco-dacică, pe când sfânt (de la sfete) provine din slavonă.

Scriitorul bisericesc Tertulian scria în primii ani ai secolului al II-lea că numele și credința lui Cristos a ajuns la toate neamurile: britanii, germanii, sciții, sarmații, dacii etc.

Afirmația lui Tertulian poate fi confirmată cu dovezi istorice. De pildă, în Germania veacului al II-lea erau comunități creștine la Mainz, Colonia (Köln) și Trier. Deci creștinismul era cunoscut la aceste popoare – desigur, sporadic – încă din veacul al II-lea. Prin urmare, și afirmația despre creștinismul dacilor se dovedește corectă, deoarece Tertulian primise respectivele informații de la funcționarii și negustorii care trăiseră ori avuseră afaceri în această provincie. Câteva decenii mai târziu, dar înainte de anul 250, spusele lui Tertulian sunt întărite de Origene: "Ce să mai zicem de britani sau germani, cari sunt lângă ocean, sau de barbari: daci, sarmați și sciți, dintre care cei mai mulți încă n-au auzit cuvântul Evangheliei, dar îl vor auzi în însăși trecerea secolului". Afirmația explicită a lui Origene cum că cei mai mulți daci n-au auzit Evanghelia, subliniază logic că o parte dintre daci au auzit cuvântul Evangheliei.

O altă dovadă categorică privind pătrunderea și răspândirea creștinismului în Dacia înainte de anul 271, o reprezintă inscripțiile creștine descoperite în inima Transilvaniei, la Cluj și la Turda.

După cum precizează P.P. Panaitescu în *Istoria românilor*, inscripția săpată pe un sarcofag de piatră din Cluj-Napoca, datează de pe la 235 și conține pe lângă monograma în formă de cruce, cele patru litere: S.T.T.L. – Sit tibi terra levis (Să-ți fie țărâna ușoară), formulă specific creștină.

Deși în mod cert se poate vorbi de o evoluție a creștinismului de la nord de Dunăre, totuși, acestuia îi lipsește o organizare superioară cu episcopi și mitropolii. Această organizare era mai bine făcută în apropierea Dunării și mai anemică în preajma munților. Este un fapt dovedit că pe malul stâng al Dunării și în Banat, creștinismul din veacul al VI-lea a prosperat cu sprinjinul direct al lui Justinian, împăratul roman creștinat. Astfel, în anul 535 Justinian înființează la Tauresium (azi Procopolje, oraș în Serbia), localitatea sa natală, un arhiepiscopat supus Romei, cu numele de Justiniana Prima. Jurisdicția bisericească se întindea și asupra unor ținuturi de la nordul Dunării, fiind exercitată fie direct de arhiepiscopul Justinianei, fie de preoții trimiși de acesta ori chiar de episcopi dependenți de ea. În secolul al VII-lea, arhiepiscopia Justiniana Prima este nimicită de năvălitorii slavi. În consecință, numărul episcopilor latini scade la sudul Dunării. Acest lucru s-a repercutat negativ și asupra strămoșilor noștri, deoarece flacăra credinței

creștine era întreținută de episcopii de la sudul Dunării.

La fondul de cuvinte de origine daco-latină, care încorporează și transmit credința creștină, mai târziu s-au adăugat cuvinte de origine slavă, ce vizau cu preponderență ierarchia bisericească și organizarea ritualului: vlădică, popă, praznic, utrenie, vecernie, pomană etc. Însă elementele slave existente în limba română nu au fost moștenite ca și cele daco-latine, ci au fost împrumutate. Prin urmare, ele au fost modificate după fonetica și structurile sintactico-morfologice din latina vulgară, deja cunoscute la apariția slavilor în Dacia Romană. Asimilarea slavilor de către poporul român în plină formare a fost un proces firesc, datorită superiorității calitative (limba vorbită, ca și elementele de cultură și civilizație daco-romană) pe care autohtonii o dețineau în fața migratorilor. Faptul că dintre toate popoarele migratoare care au trecut prin Dacia Romană doar slavii au lăsat urme în fizionomia poporului și a limbii române, se explică nu atât prin semibarbaria ce-i caracteriza și totodată îi deosebea de ceilalți migratori, cât mai ales prin profilul ocupației de bază – cultivarea pământului. O asemenea ocupație le conferea slavilor garanții de populație cvasi sedentară, și apropia elementul autohton de cel venetic.

Toate popoarele neoromanice (român, francez, italian, spaniol, portughez) au rezultat prin contopirea a trei elemente cardinale: a) Substratul format din elementul autohton (la noi daco-moesic); b) Stratul romanic format din coloniștii aduși din diverse provincii romane; c) Adstratul sau superstratul constituit din poporul barbar cu rol major. La noi adstratul revine slavilor sudici. Importanța slavilor în formarea poporului român este aidoma germanilor în formarea popoarelor Apusului: francii pentru poporul francez (ei au dat numele acestui popor), vizigoții și vandalii pentru iberici, ostrogoții și longobarzii pentru italieni.

Creștinismul s-a dovedit un fapt istoric atât de cuceritor, încât până și popoarele barbare au fost impresionate de el (ex. hunii lui Attila au fost profund impresionați în fața Romei de măreția pompei papale), ori realmente s-au lăsat biruite de forța irezistibilă a noului crez.

Astfel, goții au devenit creștini exemplari, având în Ulfilas un mare episcop. Acesta păstorește în părțile Siliștrii și traduce Biblia în limba gotică. Tot așa slavii, bulgarii și ungurii s-au lăsat ridicați de valul puternic al creștinismului.

Securitatea, eterna poveste!... N-o-ntreba cine este...

Ion
Coja

Nu-i dracul chiar atât de negru, spune o vorbă românească! Dacă însuși diavolul trebuie privit nuanțând și judecând fiecare faptă a sa în parte, fără să generalizăm comod și deseori stupid, cred că și instituția „diabolică” numită Securitatea comunistă are dreptul să fie privită cu mai multă înțelegere. După mine, a înțelege înseamnă a nu generaliza. Chiar și un singur caz dacă infirmă generalizarea care ne tentează s-o enunțăm, e suficient pentru a fi mai circumspect și mai reținuți în aprecierile și declarațiile noastre!

Recunosc, toată viața mea am găsit plăcerea în a contrazice părerile la modă. Aflate în circulația și acceptarea unanimă a celorlalți! N-am fost un Gică contra, dar nici nu m-am lăsat purtat de șuvoiul opiniei publice în acțiune...

Așa se face că nu mă las ușor păcălit de manipulatorii din viața noastră politică. Precum deunăzi când am primit pe Email un al doilea material semnat de aceeași Roxana Ursu, de la „Adevărul”, care continuă cu „dezvăluirile” despre cele două mari personalități ale tumultuosului an 1990: Marian Mauntesanu și Miron Cozma. Despre lipsa de temei a acuzațiilor aduse lui Marian Munteanu am scris și, mai ales, au scris imediat alții, în „Cotidianul”, cu o analiză profesionistă făcută actelor și documentelor scoase „la înaintare” pentru a prosti publicul, pentru a induce altă imagine a lui Marian Munteanu, nu cea reală, cu care a cucerit pe merit prețuirea sinceră a milioane de români.

Am acum de făcut un scurt comentariu al materialului publicat cu privire la colaborarea lui Miron Cozma cu Securitatea. Iau de bune dezvăluirile făcute de autoare, adică textele care l-ar incrimina pe Miron Cozma. Mai precis, nici nu mă interesează cine le semnează. Ci iau aminte la problemele care, se deduce din documentele respective, erau în atenția Securității.

Și constat că nu prea aveau caracter politic! Iar diabolic, în niciun caz! Ci, dimpotrivă, erau probleme de care Securitatea se interesa în modul cel mai firesc și mai corect posibil. Să dăm câteva citate din notele informative semnate, se zice, de Miron Cozma.

Dar cu atenția îndreptată, cum spuneam, spre Securitate, partenerul lui Cozma: „În interiorul capului lămpii pot să apară scânteii ce ar putea iniția aprinderea sau explozia metanului”. În urma acestei note informative, Securitatea informează „conducerea I.M. Lonea, care a întreprins măsuri pentru înlăturarea deficiențelor privind întreținerea și repararea echipamentelor mașinilor și aparatelor electrice”. În plus, „Paul” a primit, mai departe, sarcina de a „urmări înlăturarea stărilor de pericol”...

Așadar, ce sarcini dădea Securitatea colaboratorilor săi? Sarcina de a urmări „înlăturarea stărilor de pericol” care se ivesc atât de des într-o mină, cu consecințe dintre cele mai dramatice, tragice chiar!... Păi cu asta se ocupa Securitatea pe Valea Jiului?! Nu era interesată cine îl înjură pe Ceaușescu și regimul comunist?! Nu făcea poliție politică?!

„În data de 16.03.1983, am contactat pe colaboratorul «Paul», cu care ocazie acesta a arătat următoarele de la I.M. Lonea: în rândul personalului muncitor din subteran sunt discuții din care reiese faptul că aceștia sunt nemulțumiți de faptul că în luna februarie, cu toate că mina și-a realizat sarcinile de plan, ei nu au fost retribuiți așa cum au sperat, ca urmare a introducerii noului program de 8 ore în 3 schimburi”. Ca măsuri, mai scrie același locotenent în raport, se precizează că „aspectul va fi raportat la buletinul informativ și de asemenea se va sesiza și conducerea unității cu aceste aspecte”. Ca sarcini, mai reiese din raport, „Paul” „a fost instruit să culegă în continuare date referitoare la starea de spirit din cadrul I.M. Lonea, stări de pericol din subteran, precum și aspecte care se pot ivi pe linie de iredentism”. Documentul este semnat de locotenentul H.M., cel care a cules informațiile de la „Paul”.

Să fim cinstiți și să recunoaștem că iarăși iese neașteptat de bine Securitatea, interesată nu numai de evitarea unor accidente de mină, ci și „pe linie de iredentism”. Bravos, Securitate! Halal să-ți fie, dacă ai acționat și pe „linie de iredentism”! Linie pe care am acționat și eu, de capul meu, fără nicio sarcină! La un moment dat m-am interferat și eu cu Securitatea,

cum am mai povestit pe acest site, anume că Securitatea a colaborat ea cu mine, în legătură cu cartea lui Dumitru Mărtinaș despre ceangăi!... Adică pe linie de iredentism!

În plus, văd că Securitatea se arată interesată ca minerii să-și primească drepturile, drept care face raport informativ către organele de partid și conducerea minei, luând parte minerilor! Apărându-le interesele și drepturile! Bravo, Roxana Ursu! Ai făcut o treabă bună cu dezvăluirile dumitale!

Alt text...incriminator furnizat de aceeași Roxana Ursu: „În același raport se mai precizează că „Paul”, „în activitatea de colaborare cu organele de securitate, s-a dovedit cinstit, corect, nu s-a deconspirat, a furnizat informații care s-au confirmat și, în baza lor, s-au întreprins măsuri preventive înlăturându-se unele stări care puteau produce pagube economice.

Și care este crima politică la care participă Miron Cozma și securistul de legătură?

„Au întreprins măsuri preventive înlăturându-se unele stări care puteau produce pagube economice!...”

Nu suntem convinși că „colaboratorul Paul” este însuși domnul Cozma, dar sigur este că Securitatea era interesată (și ea) să nu se producă „pagube economice”! Ceea ce nu rimează cu esența diabolică și criminală sub a căror etichetă suntem îndemnați să clasăm Securitatea și isprăvile Domniei Sale...

În fine, un ultim citat din documentele senzaționale publicate de Roxana Ursu: „o notă de analiză a colaboratorului «Paul», din 19 august 1980, făcută de „lt. col. Ș.T. în prezența lt. maj. C.V.”, arată că sursa „a furnizat materiale informative despre elemente aflate în lucru, cât și despre unele stări și fenomene negative din cadrul obiectivului I.M. Lonea, a participat personal la înlăturarea unor stări de pericol, care puteau genera evenimente în subteran. Informațiile furnizate s-au dovedit a fi reale, ceea ce denotă că informatorul a fost corect în colaborarea cu organele noastre”.

Așadar, Securitatea are cuvinte de laudă pentru enigmaticul domn Paul pentru că „a participat personal la înlăturarea unor stări de pericol, care puteau genera

evenimente în subteran”. Adică explozii și alte nenorociri! Citind cât de cât atent documentele publicate în „Adevărul” constatăm ușor de tot că aceste documente nu incriminează pe nimeni, ba dimpotrivă! Ne obligă să ne reconsiderăm percepția asupra diaboliceii instituții!

Stau și mă întreb dacă nu cumva acesta a fost și scopul în care au fost redactate cele două materiale semnate cu numele Roxana Ursu. Anume acela de a determina o schimbare de paradigmă în ce privește Securitatea: nu prea i se potrivește calificativul de la care am plecat – instituție diabolică!...

Sigur este că Roxana Ursu (nume real?) a urmărit să ne manipuleze. Și a reușit să ne manipuleze, să ne schimbe percepția asupra Securității și a colaboratorilor săi, dar în sens contrar intențiilor sale!... Unde dai și unde crapă!...

Am mai spus-o de câteva ori: când ai minte puțină nu te apuca să spui minciuni, că te dai singur de gol! Iar când ai mintea toată acasă, la purtător, nu te apuci să minți pentru că nu este frumos, doamnă Ursu! Dacă te chema doamna Vulpe, mai înțelegeam!...

*

Când mi-am citit dosarul de la Securitate am aflat din ce pricină nu am primit pașaport vreme de 15 ani, din 1969 până în 1984.

La dosar se afla o informație falsă, dată probabil de un informator incorect, care a mințit când l-a informat de colonelul Gheorghe Gavrilă cum că eu aș fi avut la Nancy întâlniri și discuții cu ziariști de la Europa Liberă, prezenți și ei la Festivalul de Teatru Studentesc...

Nici pomeneală! Îi disprețuiam prea mult! Colonelul Gavrilă, care l-a anchetat și supravegheat pe Simion Ghinea, de la care a primit (sau a confiscat) un prețios document legionar, pe care după 1990 l-a cedat cui trebuia, bănuiesc că avea oarecari simpatii legionare. Ca și Crăciun, directorul Aiudului, care, cât a putut, l-a protejat pe Petre Țuțea. Ceea ce n-ar fi de mirare, dacă ne amintim constatarea lui Lothar Rădăceanu, evreu kominternist, exprimată într-un înalt conclav bolșevic: „Jumătate dintre români au fost legionari”.

Eu nu mi-am ascuns nici măcar în fața studenților prețuirea pentru mulți dintre legionari! Am avut oarece discuții pe această temă cu un tovarăș colonel, care m-a sfătuit să o mai răresc cu Țuțea, ce rost are „să vă atârnați o tinichea” la dosar?! I-am explicat ce mă face să-l prețuiesc pe bătrân, i-am dat câteva date despre legionari, despre cazul I.G.Duca și nicadorii, în versiunea auzită de mine de la Petre Țuțea!

Colonelul V. s-a mirat cu sinceritate: „așa ceva nu este posibil, cum ați putut crede basmul cu nicadorii?!”, dar mi-a promis că se va interesa la un coleg care-și dăduse licența la facultatea de istorie cu Mișcarea Legionară. După o săptămână domnul V. mi-a dat telefon să-mi spună că „ați avut dreptate! Este așa cum v-a povestit Țuțea al dumnevoastră”!... Model de comportament normal! Gest pe care majoritatea istoricilor noștri nu sunt capabili să-l facă!... Inclusiv cei academici!...

După 1990 am scris articolul Care securitate?, în care susțineam că Securitatea nu poate fi considerată un tot omogen, că au existat mai multe categorii de „securiști”. Cel puțin trei: naționaliști, trădători și bișnițari!... Unii dintre ei au fost și bișnițari, și trădători!... Articolul a apărut la Adrian Păunescu. Îl voi căuta printre hârtii spre a-l mai publica o dată...

Acuzațiile de „colaborare cu Securitate” au devenit azi o armă politică. I-a căzut victimă și Mona Muscă! Mă întreb: pe Quintus cum de l-au acceptat colegii de partid, iar pe doamna Muscă nu!... Voi încerca să răspund cât de curând. Când voi analiza mai atent și acuzațiile aduse lui Marian Munteanu!

Când Ițic Klaus se crede „strul” rabinen!

Cezar Adonis
Mihalache

Asta e tragedia noastră... Nepatrioții ne țin lecții despre patriotism... Până acum se limitau în a ne ironiza patriotismul. Acum, au găsit o cale mai șireată. Pentru a nu se mai împotrivi unui curent tot mai evident, s-au urcat în luntra falsității, și au început prin a poza a patrioți, mârâind consonatic imnul și ținându-și mâna în dreptul inimii (peșemne au pus în buzunarul interior un portmoneu ori un talmud să nu li se facă rău, să nu se aprindă dinăuntru și să ardă ca dracii stropiți cu aghizma patriei!). Pozați în selfie-ul propagandei de instantaneu facebook și media, că dacă net-ul l-a făcut președinte pe unul, o să-l facă, pe același!, și lance de patriotism (să nu uităm însă că și lancea are două tăișuri...), acum își permit să ne dicteze definiția lor corectă pentru patriotism.

Patriotismul nu mai este ceva rău! Răi suntem noi cei ce ne limităm în formulele noastre de patriotism și naționalism. Și nu dăm ascultare noilor demagogi care ne scriu definiția a

ceea ce înseamnă patriotism.

Klaus Iohannis a găsit probabil bilețelul, nu roz, ci talmudic, pentru definiția pe care trebuie să ne-o servească drept motto al președinției alianței holocaustilor. A dat de el, peșemne, când stătea sprijinit de zidul plângerii, dar nu a

durerii din țară, nu a revoltei românilor loviți în dreptul lor de a-și omagia Patrioții, ci de cel de la Ierusalim.

Iohannis a vorbit despre patriotism. Nu l-a etichetat în cele două ape pe care vrea el să le separe, dar este clară insinuarea „patriotismului bun” și răul suprem al patriotismului nostru.

Și nu ne-ar fi deranjat că se agită pe o temă tot mai confiscată de epigoni, venetici ori felurii „agarici” și „dandanache” ieșiți la prezidenția votului în loturi.

Dar să vii să afirmi că păstrarea memoriei holocaustului reprezintă un act patriotic întrece orice limită! Acesta este dară patriotismul bun. Cel iudeobun! Căci, pe cealaltă parte a tăișului, ne aflăm noi, răi în fundamentarea unui patriotism în care noi ne relevăm înaintașii noștri. Patriotismul

pe care ei ni-l sancționează prin legi aberante. Și mai este o schimbare de discurs pe lângă diferențierea patriotismului bun, acela în care trebuie să aducem elogiul veneticilor, și patriotismul rău, acela în care noi ne elogiem Eroii Naționali, un discurs ce devine mai radical și mai punitiv. Căci, dacă rabinul Klaus vorbea până mai ieri despre „conservarea memoriei holocaustului ca un act necesar”, acum ni-l incumbă ca obligatoriu, prin asocierea cu ultima valență

pe care nu au reușit să ne-o confişte. Iar un etnic vine și ne învață noua lecție talmudic adaptată: „Memoria holocaustului și a patrimoniului cultural evreiesc contribuie la cultivarea memoriei naționale”. Or, de la a cultiva aceste falsuri până a le transforma în substanța memoriei naționale, pe care să o transferăm, prin lipsa noastră de reacție, generațiilor următoare, nu mai este decât un pas.

Patriotismul și Memoria Națională ne sunt sustrate, rescrise și apoi, „de dâșii” înapoi date. Inoculate. Ce va mai urma? Panteonul Național, golit de Eroii Neamului, de părinții ființei și a simțirii noastre, și ticsit cu figurile de ceară ale veneticilor. Ba, poate, și despre Românișm vom afla că reprezintă, trebuie să reprezinte că altfel e penal, nu?!, cultivarea memoriei evreiești, săsești și țigănești, redefinit ca un românism... multicultural, și nu va fi de mirare să vedem că și naționalismul, atât de hulit de cei ce ne conduc pentru a ne dezagrega, este bun în noua versiune istoriografică.

Casele noastre memoriale stau și se năruie... Monumentele

noastre sunt lăsate în ruină iar bălăriile le acaparează acolo unde nu au venit veneticii pentru a le da la o parte, odată cu plăcuțele noastre istorice. Memoria noastră istorică este desfăcută inscripție cu inscripție. Dar rabinul Klaus ne avertizează despre URGENȚA înființării unui Muzeu al Holocaustului. Ba, mâine-poimâine, o să-l descoperim ca secțiune principală chiar la Muzeul Național de Istorie.

Doar că nu avem nevoie de definiția rabinului Klaus. Patriotismul nu are nevoie de o etichetă scrisă pentru cei ce îl simt, îl trăiesc, se sting pentru el. Se sting cu el, dar nu abandonează rețeta românismului.

De ce și încotro? Răspunsul este chiar în repetarea misiunii pe care o are rabinul cu kippă de ponei prezidențial (și a sa herghelie călătoare!): „Schimbarea mentalităților privind holocaustul”...

Se schimbă banii românești, Tricolorul se modifică, gazele se scumpesc...

Maria Diana
Popescu

Guvernul tehnocrat a dat o firmătură salariului minim pe economie, în luna mai, și o ia înapoi de la 1 iulie prin scumpirea gazelor cu zece la sută pentru consumatorii casnici. Cum justifici scumpirea, tovarășe Cioloș, când un procent de 70 la sută din gaze provine din sursă internă? Mai zilele trecute, vampirul FMI a făcut o vizită la Guvern, i-a arătat colții lui Cioloș, iar premierul, tremurând ca pițigoiu, a trecut la jupuirea cetățenilor, fără să-i pese de promisiunile făcute la înscăunare. O confirmare în plus că e omul lor, nu al României. Pe plan mondial scad prețurile, la noi cresc tot timpul, pentru că, slabi ce sîntem, acceptăm jugul și plătim tot ce ni se impune! Ia să se fi impus această majorare anuală în Grecia! Ieșeau grecii hotărâți, ca de fiecare dată, în stradă, cu sutele de mii și dădeau cu pietre în Guvern și în instituțiile iresponsabile. Noi ne lăsăm îngenuncheați în ultimul hal de papagalii care ne scurtează viața cu rînjelul pe buze.

Scumpirea gazelor miroase de la o poștă a jecmăneală patronată de stat, prin care se acoperă anumite găuri din buget, unele făcute de însuși președintele Iohan-

nis, de pensiile și salariile nesimțite ale aleșilor, de șpăgile și furturile la ordinea zilei! Sîntem cea mai bună țară de muls din lume, pentru că toți văcarii din frunte ne-au dat pe mîna mașinilor automate de colectat laptele și mierea națională. Toți ne mint cu nerușinare pînă prind loc la osul cel mare. Apoi ne toacă mărunt după gustul Bruxellesului și al Mafiei Financiare Internaționale. De unde să ia guvernul așa rătutit bani pentru păpica și cazarea armatelor americane de pe teritoriul țării noastre? Bașca, cei 5000 de soldați NATO, care vor fi masați pe teritoriul țării noastre! De la cetățeni! Doar sîntem sub ocupația trupelor americane, înarmate pînă în dinți. Să ne bucurăm așadar! Trăiască, dar să plece învîrtindu-se demagogii-marionetă Cioloș și Iohannis, executanți docili ai ordinelor UE, FMI, BM și ale unchiului Sam, care fac politica multinaționalelor în țara noastră. Trăiască guvernul vîndut Bruxellesului, care dă din coadă ca un cîine turbat la porțile sale! Trăiască sclavagismul instalat sub numele „democrație”, care ia pielea omului de rînd! Trăiască Parlamentul de marionete, hoți și penali! Nu-i ajută cu nimic pe români creșterea PIB-ului, dacă ei trăiesc în sărăcie, plătind taxe uriașe și prețuri mai mari decît în Occident, dar primind salarii de lumea a treia!

Cine are de cîștigat din scumpirea gazelor? Transnaționalele, firmele de partid, pensionarii de lux, foștii securiști infiltrați în ciolaniadă, cioloșiadă, iohaniadă și, evident, deasupra tuturor, vampirii mondialei financiare.

În planul de profit al mafioților noștri a mai apărut o oportunitate: Stema. Drapelul României va suferi modificări în perioada imediată prin încoronarea acvilei. Am spus va suferi, pentru că însemnele statului, trebuie să rămîna neschimbate. Clasa politică, dusă cu pluta corupției și trădării trebuie schimbată complet, anchetată și încarcerată, după caz. Alți bani altă distracție pentru fabricile de steaguri, simboluri și însemne! Că doar plătesc cetățenii! Parlamentarii, care, cel mai adesea, taie frunze la cîini în plen sau își pun la punct planuri de bișniță personală, își pierd vederea și auzul atunci cînd este vorba de rezolvarea unor probleme ce țin de siguranța și viața cetățeanului, dar au votat în regim de urgență proiectul de lege care prevede readucerea coroanei pe capul acvilei din stema țării și impune ca, pînă la 31 decembrie 2018, cînd se împlinesc 100 de ani de la Marea Unire, autoritățile publice să înlocuiască stemele și sigiliile existente, dar și banii românești cu noul model. Monedele și bancnotele emise de BNR anterior datei de 31 de-

cembrie 2018 vor circula și după această dată, în paralel cu monedele și bancnotele cu stema nouă. Vor fi tipărite marfare de bani, care vor duce la creșterea inflației, românii tot cu sărăcia se vor alege, iar preafericitul și eternul Mugur nu va ieși la pensie cu una cu două, deși a stat la conducerea BNR mai mult decît a condus, și a condus bine, Nicolae Ceaușescu România! Cîntă demagogie! Iohannis își va pune semnătura ca primar. Ca să citești un proiect de lege cap-coadă, e nevoie de nițel timp. Cît o excursie de trei zile în afară. Că nu-i așa, ce știe Iohannis despre heraldică fără fițuică în față? Cum heraldica este o știință, domnule Iohannis, o artă cu reguli stricte, fidele și severe, care are în centrul preocupărilor transpunerea fidelă în simboluri (steme și sigilii) a realităților istorice referitoare la statul român, regiuni, județe orașe și instituții, în diferite perioade din evoluția acestora, adaosurile sau eliminările de simboluri, fără o bună documentare, pot altera semnificația și însemnătatea inițială. Heraldica României a reflectat dintotdeauna starea de fapt din acel moment a teritoriului românesc, stemele păstrîndu-și de-a lungul istoriei aproape aceleași simboluri. Ce va reflecta coroana? Normalitatea a dispărut! Va reflecta bogăția

hoților de la vîrf și sărăcia milioanelor de români, a miilor de copii care mîncă o dată pe zi, nu știu ce este o baie caldă, o ciocolată, un bec în casă, nu au încălziri și lapte pe masă! Nu cumva motivul coroanei este al găștii de trepăduși care pregătesc readucerea fantomelor regale pe un tron fantomă al REPUBLICII ROMÂNIA? Că doar nu venea în mod repetat și mai deunăzi, Prințul Charles în vizită la Iohannis, doar ca să-l întrebe ce mai face! Domnilor, dacă monarhia asta colonizatoare, pestriță și leneșă este sistemul perfect, de ce în America nu e Monarhie? Sau în Franța, Germania și Rusia? „Readucerea coroanei pe capul acvilei din stemă are un rol moral, educativ și demonstrativ”, spune un argument invocat de inițiatori. Care Moralitate, ce Educație! Că regele a trădat Țara la 23 august 1944, dînd-o, pe gratis, pe mâna rușilor? Iar voi, nelegiuțiților, ați vîndut și ați distrus tot! Demonstrație de incompetență și hoție pe față, da! Potrivit inițiatorilor, simbolul coroanei reprezintă „independența, suveranitatea și unitatea națională”. Care independență și suveranitate? Alea cedate Bruxellesului și lui Sam, războinicului întunericului?